

Glasul Învățătorului

Foaie locală pentru preocupări strict didactice, a învățătorilor din jud. Vaslui.

APARE BI-LUNAR
sub conducerea unui comitet

ABONAMENTUL 60 LEI ANUAL

Redacția și Administrația
Școala din Moara Grecilor
Vaslui

P S I H A N A L I Z A

Iată o problemă care preocupă și interesează astăzi mult contemporanitatea. Nu există cred, intelectual în curent cu ultimele descoperiri făcute în domeniul psihologiei generale, care să nu cunoască contribuțiile prețioase aduse de școala psihanalitică, în mai toate domeniile intelectuale. Ne permitem și noi ca pentru cunoașterea liniamentelor generale a doctrinei lui ¹⁾ Freud, să schițăm mai jos, atât cât se poate într'un spațiu de articol, — elementul cel mai de seamă al concepției psihanalitice, asupra căruia Freud stăruie mai mult „**psihologia inconștientului**“. Pentru o cât mai completă edificare și familiarizare cu problema în discuție, să facem câteva precizări, absolut necesare. Să vedem care este scopul psihanalizei și ce importanță prezintă „inconștientul“ în doctrina freudiană.

a) Scopul principal al psihanalizei este : **sondarea și cercetarea conținutului inconștient al vieții efective ; găsirea și extragerea complexelor (tendințelor) reala cauză a tuturor turburărilor psihice.**

Psihanaliștii susțin și cu drept cuvânt, că **inconștientul conține în el în stare latentă, dar potențială, o sumă de tendințe atavice și ereditare antisociale—constituind eul individual—cari caută în orice moment profitând de absența sau de slăbirea conștiinței—după Freud, eul social — să-se actualizeze imediat. De aci și antagonismul reciproc între aceste două „euri“ individual și social.—Cel dintâiu, din cauza restricțiilor și conformismului social este adesea reprimat de către „conștiință“ care cenzurează orice tendință de**

actualizare directă a acestuia, incompatibilă cu etica socială.

Cu toate acestea, tendințele refulate (înăbușite) influențează mereu sfera de activitate a conștientului, așteptând cea mai neînsemnată ocaziune sau slăbire a acestuia, pentru a se transforma în act. Aceste slăbiri a conștiinței vor constitui adevărate supape de siguranță ale unui „**rezervor inconștient**“ prea încărcat de aspirațiuni înăbușite, pentru ca acestea să-și poată căpăta satisfacțiune în lumea eternă.

Aceste supape sunt ²⁾ **lapsurile și visele**, cari vor fi pe larg studiate și analizate din punct de vedere psihanalitic în numerile viitoare—două categorii de acte psihice, cari până la Freud erau considerate ca „**anarhii psihice**“, fără nici o semnificație psihologică.

Școala psihanalitică dă mare importanță acestor acte psihice, strâns legate de eul individual (inconștientul) prin ajutorul cărora se poate stabili, fără greșală, cauzele și remediile de îndreptare a atâtor anomalii sexuale, morburi sufletești, etc.

Lăsând la o parte exagerările făcute, mai ales în domeniul simbolismului și-al psihosexualității, atât de adepții entuziaști, cât și de adversarii intransigenți, geniala doctrină freudiană, nu trebuie să ne lase indiferenți, mai ales pe noi învățătorii, cari întâlnim în lumea noastră școlărească, atâtea cazuri de psihanaliză infantilă.

PETRE CIOCAN.

Vaslui, 22 | VI | 1933.

1) D-r Sigmund Freud născut (6 Mai 1856) în Maravia.

2) lapsus : greșeli de limbaj și scris datorită diverselor turburări psihofiziologice.

UN AN DE MUNCĂ

Inregistrăm în cronică vieții noastre dăscălești, sfârșitul anului școlar 1932—33.

Un ansamblu impunător de eforturi zilnice, de preocupări profesionale, de suferințe de lipsuri și inconveniente de tot felul, au consumat din rezervorul energiilor noastre fizice și morale o mare și prețioasă cantitate.

Totul în slujba școlii, căreia, învățătorii îi sunt și îi rămân cei mai devotați prieteni, în fața neîndurării tuturor vremurilor.

Vacanță de tihnă și liniștitoare odihnă te îmbie deși lupta pentru existență ți-o poate dărui ție învățător al neamului, muncitor modest, disciplinat și conștiincios.

În aceste clipe, o privire atentă și cercetătoare în psihologia colectivă a învățătorimii, poate distinge anumite stări de spirit și face unele constatări.

Astfel, un regret inundă sufletele multora dintre noi pentru un trecut nu prea îndepărtat, când entuziasmul, prestigiul și munca învățătorului, erau cotate la cea mai ridicată valoare în mediul său social.

Însăși condițiunile materiale și împrejurările economice generale, aveau cu totul alte repercursiuni asupra vieții noastre spre deosebire de cele din prezent. Însăși mentalitatea în a aprecia și trata învățătorul în rolul său de factor util și constructiv în stat era cu totul alta.

Trecutul ne indică valoarea învățătorului ca individ; actualitatea însă, îi indică și îi impune valoarea numai în cadrul unei solide organizații corporative-asociația.

Cu puține excepții, corpul didactic-primar, dovedește a stăpâni un pronunțat simț de intuiție al realității, deaceia își strânge rândurile viguroase în jurul organizației lui profesionale — asociația. —

O deprimantă stare de spirit, a produs-o în cursul acestui an școlar, neaplicarea legii obligativității învățământului, fapt care a paralizat într-o mare proporție bunul mers al activității didactice.

Învățătorii însă nu pot fi acuzați, întrucât au făcut tot ce e omeneste posibil, pentru realizarea unei frecvențe normale. Uzând chiar de toate mijloacele dictate de bunul simț n'au

întâmpinat decât rezistență tenace și refractorism disurd din partea multor cetățeni.

Au intrat astfel într'un războiu perpetuu cu satele. S'au expus la nesfârșite riscuri și compromisuri.

În ultimă instanță îndeplinind formalitățile pentru aplicarea legii, cu durere s'au izbit de rezistența și intransigența sătenilor.

Și astfel a urmat discreditul și al legii și al autorității învățătorului.

Refuzăm, a concepe deschiderea anului școlar viitor, în aceleași condițiuni.

Se găsesc remedii pentru îndreptarea unei mentalități create din anumite calcule, atunci când interesele superioare primează. Școala primară nu e un lux. E o necesitate vitală, și'n special școala conformată cerințelor vieții locale.

Consecințe îngrijorătoare asupra mersului învățătorimii, a provocat și noua reducere de 12,50% din salarii cu începere din Ianuarie 1933. Cu toată lupta dârză, dusă de cea mai mare parte din reprezentanții noștri în parlament, cu tot protestul nostru vehement, necesități de stat justificate, ne-au impus la noi sacrificii, siliți fiind a accepta, pe lângă neîncrederea în legea armonizării, și tratamentul privilegiate al anumitor clase funcționarești.

Învățătorii s'au ridicat întotdeauna la înălțimea înțelegerii nevoilor publice, au înțeles însă să lupte persistent și civilizată în cadrul asociației, pentru dreptele lor revindecări.

Pe vreme de iarnă, în săli de clasă cu temperatura sub 0°, cu sobe în care zile și chiar săptămâni n'a fumezat un tăciune, învățătorii au transmis în sufletele micilor școlari înfrigurați și ei, căldura sufletului lor, riscându-și sănătatea în sărăcia materială a școlilor asigurată de ficțiunea comitetelor școlare rurale.

Și nimeni n'a dezertat dela datorie. O rezistență morală și un simț de demnitate profesională i-au reținut la posturi.

Ceia ce e mai de relevat însă, e că cu toată asperitățile vremurilor și oamenilor, învățătorii au activat intens în domeniul pregătirii și cultivării lor profesionale. Ambianța intelectuală a cercurilor culturale și'n special a celor regionale, a stimulat pe toți să se identifice cu metodele și procedeele noi de

predare și să se familiarizeze cu curentele pedagogice actuale. Cele mai noi și mai interesante lucrări apărute, au fost cercetate, recenzate și discutate în ședințele intime.

Cu sacrificii, și-au procurat din cărți s'au abonat, au colaborat și redactat foi și reviste didactice.

Au înghițit coruri și orchestre învățătorești, unele excelând în calitate artistică, în fine și-au afirmat solidaritatea constructivă, prin fapte concrete.

O stare de spirit foarte prielnică culturii animează învățătoria și e îmbucurător.

În concluzie, corpul didactic primar se găsește într'un proces de desăvârșire a organizării sale, după cum constată însăși D-l D. V. Toni președintele asociației generale în „cuvântul învățătorilor”.

Este constatarea care dă impuls de viață și forțe unui număr de peste 40.000 de învățători, cari sunt pătrunși de conștiința încrederii în asociația lor.

VASILE GURGUȚĂ.

Localismul educativ

STANCIU STOIAN.

(Recenzie)

Printre curentele de mare circulație care preocupă și pasionează mult pedagogia contemporană, este și regionalismul (localismul ca sferă mai mică) care s'a impus în ultimul timp foarte mult atențiunii generale. Deși această nouă problemă comportă încă discuții, totuși ea trebuie menținută pe primul plan al preocupărilor noastre zilnice, și servindu-ne de diferitele păreri pro sau contra, să vedem care este calea cea mai puțin riscantă, pentru a putea pași cât mai repede la aplicarea ei în învățământ. Pentru o cât mai completă familiarizare cu problema de față, voi expune în linii generale ideile de care se servește D-l Stanciu Stoian, în susținerea tezei sale „localizarea învățământului”.

Cap. I. Fundamentul psihologic și sociologic a localismului.

Se știe că adaptarea școlii la mediu și întoarcerea ei la viață și realitate, a devenit astăzi o condițiune aproape „sinè qua non”, fără care învățământul nu poate fi conceput ca organism viu, Școala veche a păcătuit tocmai din acest considerent — fiind nu o realitate concretă și cu adânci rădăcini în mediu în care ea funcționa — ci mai mult o fabrică de titrați și diplomați, cari aveau ca ideal, viața confortabilă de oraș și birou. De aci și procesul dureros al exodului satelor spre orașe, care se continuă și astăzi, fără să se poată spune aproape nimic serios. Numărul consi-

derabil de inadaptabili și răsvrățiți, care populează astăzi orașele, fără nici un căpătăiu, cerșând tuturoara existență zilnică, cine credeți că o formează decât, elementele mai distinse ale satelor, cari tentate de miragiile vieții de oraș, au părăsit țarina părintească, în convingerea că numai în iadul metropolei se poate găsi fericirea pământească ?? Școala de mâine nu cea de astăzi, va fi singura stăvilă a acestei semnificative afluențe, unica care poate atașa pe individ de mediul în care s'a născut. Pentru aceasta se cere un serios studiu asupra mediului din jurul școlii, cât și a tuturor posibilităților cu care am putea stabili o cât mai strânsă și permanentă legătură între „școală, mediu și individ”.

Cap. II. Psihologie și folklor local.

Tot școlii de mâine îi mai revine datoria de a fi și o neobosită cercetătoare și exploratoare a localității și regiunii unde se găsește — colectând toate produsele spirituale, existente în popor. Copilul să facă astfel cunoștință din timp cu toată podoaba, cu toate creațiunile artistice, specifice localității lui.

Așa fiind, el nu va mai părăsi cu atâta ușurință viața patriarhală de sat, în schimbul himerilor ce le visează. Dar numai cu atât n'am rezolvat aproape nimic pozitiv. — Rezolvarea complectă a unei probleme de învățământ implică și atrage după sine o serie de alte noi probleme, fără cari, riscăm a clădi pe nisip.

Cap. III. Individualizarea învățământului în cadrul dictat de viață.

Nu putem admite regionalizarea, sau ca să fim în nota autorului, localizarea învățământului, fără individualizarea lui adică: adaptarea școlii nu numai la viața locală și regională, dar și la individualitate și tipuri psihologice — căci numai așa vom avea certitudinea că elementele dotate și valorile superioare vor putea lua locul pseudo-valorilor și surrogatelor, ce circulă astăzi nestingherite, aproape în toate domeniile intelectuale.

Posibilitățile pentru studiul individualității, cât și pentru plasarea individului în locul corespunzător aptitudinilor lui native, le avem indicate în mare număr astăzi.

În lucrarea „Metode pentru studiul individualității”, D-l I. C. Petrescu ni le indică pe toate. Rămâne doar, ca noi să începem cât mai neîntârziat cu experimentarea lor.

C. Stejar

Învățător, Tîbănești-Vaslui.

Informăm că, „Glasul Învățătorului” a produs unanime bucurii în inimile învățătorilor vaslueni. Chiar au întrecut așteptările.

Prin aceasta se poate constata că dascălimea vasluiană este la înălțime. Și foarte bine pentru noi că ne-am apucat de treabă cel puțin în ceasul al unsprezecelea.

Istoricul cercetășiei mondiale și în țară

Cercetășia a luat ființă pentru prima dată în Anglia la 1907, datorită Generalului Lord Robert Baden-Powel, care pe atunci avea însărcinarea să apere de atacul Burilor regiunea Mefeking-ului din Colonia Engleză Africană. El a observat câtă putere de sacrificiu aveau copiii sălbaticilor care, fără să cunoască limba engleză, se furișau și—numai din gesturile ce le observau—prindeau planul de luptă, încât Burii cunoșteau unde vor primi atacul. Constatase deci o bună pregătire la acești copii—cu toate că erau sălbateci și atunci i-a venit minunata idee ca să propună țării sale să pregătească mai bine tineretul. Ideia s'a prins ușor și astfel în Anglia s'a format o asociație a tinerilor, organizată în toate amănuntele ei, pe baze de principii care constituie pentru tineret cel mai puternic mijloc de desăvârșire morală, națională, fizică și intelectuală.

Celelalte țări Europene văzând că „Asociația Engleză” făurită de Baden-Powel, oferă tineretului o bună înarmare pentru lupta vieții, o pregătire viguroasă, o puternică îndrumare sufletească și devotament până la sacrificiu pentru țara lor, au început să se agite și să imite această mișcare, cerând chiar îndrumări Generalului Baden-Powel, care astăzi e socotit „Părintele Cercetășiei Mondiale” și care și-a serbat decurând a 75-a aniversare.

În țara noastră „Cercetășia” s'a introdus în 1914 prin grija A. S. R. Principele Carol atunci—azi comandantul cercetășiei și al Țării.

De notat este succesul ce l'a avut M. S. Regele Carol II-lea încă de când era Principe, prin găsirea cuvântului de „Cercetaș” cu care a botezat pe toți tinerii din lumea întreagă care fac parte din asociație, căci la început aveau numiri diferite în fiecare țară, ex. : copii de frontieră, buni observatori, copii încercați, suflete curajoase, etc... dar nu era un cuvânt care să-i cuprindă pe toți ; azi cuvântul românesc „cercetaș” e cunoscut pe întregul glob.

Dela 1914 până la 1916 s'au înființat 34 de legiuni—câte una pe județ—cu 58 de cohorte având 12.966 cercetaș și 192 comandanți.

Această mișcare a fost luată apoi sub auspiciile Ministerului Instrucțiunii, ceiace a făcut să se desvolte mai mult și depe urma căreia „Patria” s'a ales cu reale servicii în timpurile aspre din 1916—1918, când s'au înregistrat eroi chiar dintre cercetași. La Vaslui mișcarea a luat ființă în 1914 sub comanda d-lui I. Vinograschi—azi comandant de legiune—și era bine organizată, ceiace a făcut în 1915 pe A. S. R. Principele Carol—și atunci comandant suprem al cercetașilor—să vină în-

tr'una din poenile pădurii Paiu-Mavrocordat, ca să primească legământul cercetașilor Vaslueni.

Perioada 1919—1928 marchiază o etapă de stagnare în viața cercetășiei Române, pentru că în 1929 prin glasul viu al A. S. R. Principei Nicolae, să recheme la o viață nouă întregul tineret Românesc, așa că până azi, în 4 ani, cercetășia să devină o floare a țării.

În județul nostru acum se află înființate și care activează, trei cohorte : 1) „Peneș Curcanul” în orașul Vaslui, sub comanda d-lui I. Ropală profesor de educație fizică. Tot din această cohortă face parte și Centuria „Ștefan cel Mare”, formată din elevii școlii normale și ai școlii comerciale, sub comanda d-lui Apolinarie Usatenco, profesor de educație fizică. 2) „Maior M. Polcovnicu” în comuna Mânjești, sub comanda subsemnatului, cu 3 centurii : una în Mânjești, una în Secuia sub comanda d-lui H. Lavric învățator și alta în Dobârceni sub comanda d-lui Petru Ghiga învățator. 3) Cohorta „Valea Racovei” în comuna Oprișița sub conducerea d-lui Iancu Rotaru învățator.

În unele județe însă sunt înființate și funcționează câte 6—8 cohorte ceiace nu înseamnă prea mult față cu scopul ce-l urmărește cercetășia.

Invățător Ștefan I. Ghiga.
Comandantul cohorței Mânjești-Vaslui.
Mânjești, 29 Iunie 1933.

ȘTIINȚELE AUXILIARE ALE ISTORIEI

(URMARE ȘI SFÂRȘIT)

Un document ca să-l putem numi într'adevăr complect descifrat, trebuie să-i determinăm timpul exact de când datează : anul, luna și ziua. În documentele latine e foarte greu de stabilit data—mai cuseamă luna și ziua—căci se datau astfel : Exemplu : „ziua a doua după sărbătoarea X”. Pentru aceasta este nevoie să cunoaștem o altă știință care studiază datele, numită **cronologie**. Documentele romane, grecești și slave sunt datate dela facerea lumii, iar cele turcești după egră.

Multe din acte sunt false încă din vremea veche și deaceia apelăm la altă știință, care se ocupă cu studiul mijloacelor prin care să se dovedească dacă un act sau o diplomă este autentică sau nu. Această știință se chiamă **diplomatică**. Diplomatica fu întemeiată (fondată) în anul 1861 de către benedictinul francez, mare erudit, Mabillon (1632—1707). Falsifi-

cărilor au evoluat așa că nu le mai putem descoperi așa sigur cu ajutorul diplomatiei, ajungându-se astăzi la **expertiză**.

O altă știință care folosește și care este foarte interesantă pentru istorie, este **arheologia**. Ea se ocupă cu studiul antichităților și a monumentelor vechi de pictură, sculptură, etc. Mai este o știință auxiliară numită **epigrafie**, care se ocupă cu studiul inscripțiilor.

După ce-am înșirat toate științele ajutoare istoriei este cred necesar să știm că arta de a scri istorie se cheamă **istoriografie**.

Până la Hașdeu istoriografia o putem numi empirică, căci scrierea științifică a istoriei începe abia dela el. Hașdeu a cunoscut paleografia latină și slavă, diplomatica și eraldica pentru prima dată, iar după el s'a ocupat și D. Sturdza, mort în 1914, de numismatică.

Alt erudit al nostru care s'a ocupat de paleografie și epigrafia slavo-română este Gr. Tocilescu. Cu diplomatica și sigilografia s'a ocupat alt istoric numit I. Bogdan.

Cu toată erudiția istoricilor citați mai sus, istoria n'a putut să ajungă la o dezvoltare prea mare până n'a venit d. Iorga. El a îndrumat într'o direcție nouă cele mai multe din științele auxiliare istoriei. El a cultivat istoriografia latină și paleografia greacă, el a dat sigilografiei o îndrumare, el a dat o viață nouă arheologiei medievale; cu d-l Iorga începe o nouă epocă în științele auxiliare istoriei. Isovoarele noastre istorice se găsesc la Arhivele Statului. Științele auxiliare n'au numai scopul de-a cultiva anumite isvoare istorice, ci de-a scoate ceva din trecutul nostru; adică să ne cunoaștem trecutul dându-ne seama de cine a fost călcat acest scump pământ al patriei, udat în atâtea rânduri cu sânge din trupul fiilor ei, cari au luptat pentru menținerea hotarelor etnice, nu-i dorim decât o dezvoltare înfloritoare din toate punctele de vedere.

CONST. POPA

Popești.

CULTUL MORTILOR

Preocupările noastre, prea legate de dorința stăpânirii cât mai mult în timp și spațiu a pământului, ne fac să uităm că adevărata forță ce unește omul de teluric e bazată pe imponderabilul „cult al morților”.

Cultul morților, nu e o formulă sub cari se ascunde sentimentalismul unora sau intențiile exploatare ale altora. Nu!

Cultul celor plecați din lumea soarelui, s'a născut odată cu omul.

Cel ce a simțit pentru prima dată necesitatea adorării, în fața dispariției tovarășului de peșteră, nu se poate să nu fi fost cutremurat de fiorul necunoscutei lumi în care intrase cel care plecase.

Și de aici, din această teamă de revenire în lumea pământească a celor dispăruți, sub formă de „duhuri”, s'a născut pentru prima dată „cultul lor”. Primitivul din priciua fricei, a respectat amintirea morților. Și astăzi—cum ne-a arătat Levy Bruke, sau Macanley—sunt popoare ce păstrează acest cult din pricina fricei.

Când mai târziu, evoluția socială a adus cu ea și perfecționarea sufletului, în senzul unei mai mari maleabilități de o parte, și mai rațională, de alta, adorarea celor dispăruți a apărut ca o necesitate de continuare a familiei, ca o perpetuare a celor vii, într'o lume necunoscută. Și de astă dată, nu de spiritele morților avea să se teamă omul, căci tocmai aceste spirite fac acuma oficiul de păzitori ai casei, ci de altele.

Fusstel de Coulange în La cité antique, spune că din respectul cenușei lor, din cultul a ceiace ea reprezenta s'a născut „religia”.

Viața terestră trecută într'o lume necunoscută, a făcut pe urmași să-și îndrepte spiritul către acea lume, către acel eden în care trecuseră cei plecați și din această atitudine de îndreptare spirituală, să nască religia.

Legătura dintre cei morți și cei vii, era manifestată printr'o adorare divină, a aceștia din urmă o aduceau celor dintâi.

Romani, despre cari se spune că au fost poporul cel mai realist, au reușit totuși să împace acest realism, acest pragmatism, utilitarism, cu idealismul dintre cele două îndreptări spirituale—profund deosebite—a făcut din vechiul Lațiu colosul imperiului Roman.

Căci spre stăpânirea pământului nu e nevoie numai să-l posezi. E nevoie ca acel pământ să reușească ca vremea să-ți vorbească!

Și chiar dacă vicisitudinile istorice pot face la un moment dat ca un popor să nu stăpânească pământul în care-și are el îngropați părinții, cu toate acestea dacă acel popor are cultul lor, nu se poate să nu ajungă cu timpul ca să-l posede. Cazul Poloniei ca și al nostru, ilustrează aceasta. Numai când pământul n'a știut să vorbească, când cultul celor morți a dis-

părut din sufletul Romanilor, numai atunci imperiul a început să se destrame.

Acest cult al morților, cu modificările aduse de creștinism noi l'am păstrat și putem fi fericiți că poporul îl mai are.

Cu durere însă, trebuie s'o spunem, sunt unele ecrescențe sociale, unele ciuperce parazitare, ce prin atitudinea lor nu numai că nu iau parte la adorarea celor dispăruți dar chiar și disprețuesc aceasta.

„Inălțarea” este ziua în care prăznuim, în care aducem piosul nostru sentiment de adorare către cei morți pentru Patrie.

E ziua de cult a Eroilor!

Intr'o astfel de zi mi-a fost dat să asist la discuția dintre o femeie de țară, anonimă, ca tot ce e modest dar curat și un prototip reprezentant al parvenitismului social.

Femeia slujnică, își cerea o voe de câteva ore spre a cinsti cum știe ea morții familiei. Stăpânul, refuzând brusc cererea ei o apostrofează: „dacă ai morți, du-te la morți”!

— Da eu cucoane, mai repede mă las de slujbă decât să mă treacă „Inălțarea” fără să-I cinstesc; eu am morți!

Simplu, dar sfânt a fost răspunsul sâtenței! Prin ea, pentru mine a vorbit întreaga „opincă” românească.

Această sfântă „opincă” care renunță la salariul stăpânului, numai din necesitatea de a aprinde lumina sfântă la căpătâiul unei cruci anonime, fie slăvită!

Orășanul cosmopolit și parvenit social care-și uită de părintele ce-i în pământ, dar care are tremolo în orice, și lacrimi de crocodil, când vorbește poporul; în asemenea ocazii — dacă mai face și acest lucru — acel orășan e ciuperca parazită ce-a supt și va suga vlagă copacului pe care stă!

Legătura cu pământul însă, nu ei au făcut-o. Dacă ei l'au stăpânit, cei mulți l'au iubit și l'au păstrat. Poporul cari nu are respectul, cultul celor morți, nu merită să trăiască.

Lipsit de legătura dintre pământ și cer, legătura formată prin cei îngropați, el este asemenea frunzei galbene ruptă din copac, ce-i purtată de vânt din loc.

Răspunsul sublim al simplei anonime, care m'a făcut să tresalt de bucurie, căci ea „are morți”, m'a întors cu gândul la timpurile cezarului Cato, când cultul sfânt forma temelia de existență a statului, și mi-a întărit convingerea că poporul nostru care e în stare să facă sacrificii pentru îndeplinirea cultului, nu numai că trebuie să trăiască, dar că prin sufletul călit la cea mai înaltă cultură — religia — își va arăta de acum încolo puterile sale de realizare.

Fie ca să auzim cât mai departe sfintele cuvinte: „eu am morți”!

prof. Cocos Barbu.

Reflexii asupra cercurilor culturale

de N. ARHIP
Institutor-Vaslui.

Învățătorii și'n timpurile cele mai critice, în vremuri când toată lumea aleargă, cu iuțeala furnicelor din mușuroiu, după bunuri materiale, ei, găsesc chiar atunci energia sufletească pentru dragostea de apostolat.

Și așa au fost întotdeauna. Apostolii Școlii n'au precupețit munca și truda lor, când a fost vorba de binele neamului.

Sufletul țaranului Român a găsit, întotdeauna, o caldă și devotată înțelegere în cărturarii satului, învățătorii lui.

Ei singuri, învățătorii, au pregătit sufletește pe țaranul român, pentru ceasul cel mare al Întregirii Neamului, ei sunt chemați și după această Întregire să cimenteze dragostea și unirea sufletească dintre fiii țării, întărind conștiința de neam și patrie.

Deaceia învățătorii, prin orice mijloace, caută să ridice sufletește pe săteni, îndrumându-i pe calea progresului, a binelui și frumosului.

Un mijloc de culturalizare, de înfrățire a sătenilor cu ș c o a l a și învățătorii este și cercul-cultural.

Cercul-cultural, pregătit cu pricepere și tragere de inimă, este sărbătoarea sătească cea mai înălțătoare și cea mai folositoare, prin care învățătorii pot comunica sufletește cu sătenii.

FOAIE NOASTRE LOCALE.

*O, mica noastră foaie
Ce te-ai născut curând
Inalță-te, cuprinde
Pe'nvățători la rând.*

*Făcând din corp didactic,
O stâncă de granit,
Și o unire sfântă
S'aduci pe-acest pământ.*

V. Acamenitoaiei
învățător

ECOURI.

Cu emoție și cu bucuria cu care primești un prieten mult așteptat, am primit revista: „Glasul Învățătorului“.

Văd în această revistă, pe lângă o foaie ce-și propune a ne da unele cunoștinți profesionale—și un organ de unire și cimentare sufletească a învățătorilor vaslueni; mai cu seamă în aceste timpuri grele, când avem nevoie de unire și înfrățire — mai mult ca oricând — spre a putea duce lupta, cu mai mult succes, pentru susținerea intereselor școlii și a drepturilor noastre.

Desbrăcându-ne de orice haină pizmașă și unindu-ne, făcând zid în jurul acestei reviste, nedăjduesc că, glasul ei se va auzi și atunci izbânda va fi a noastră.

Dorind revistei propășire deplină, aderez din toată inima la frumoasa D-voastră inițiativă și făgăduiesc întregul meu concurs moral și material.

Vasile Didilescu
învățător, Gherghileu-Vaslui.

29/V/1933.

Urez conducătorilor dela „Glasul Învățătorului“, spor la muncă. Pășiți cu încredere pe drumul ales; căci faptele mari și bune sigur, duc la victorie.

D. POPA.
Tătărani.

E viață, din mica noastră viață. S'apară câte clipe într'un secol. Din miezul dulce, arunce sămânța însuflețirii până în umilul sătuc. Calea fie-ți infinită de lungă pe altarul datoriei.

C. PĂDURE.
Chetrești.

„Glasul Învățătorului“ fiind foaia cea mult așteptată, asigur pe conducătorii ei, de întregul meu concurs.

V. ACAMENIȚOAI EI.

Ca unul ce iubesc, respect și sprijin inițiativele mari, cât și solidaritatea în virtutea căreia asociația noastră există ca organism viu, făgăduiesc că voi lupta energic și hotărât pentru ca inițiativa d-estră, fiind și a noastră, să poată da roadele așteptate.

ION PANCU.
Scântee.

POȘTA REDACȚIEI.

C. L.

Mulțumim pentru concursul dat în încasarea a o parte din abonamente. Totodată vă recomandăm să fiți mai prudent când încercați a vă erija în rolul de critic literar. Nu de alta, dar noi avem suficiente motive să credem că, între d-estră și rolul ales, nu prea există o perfectă înțelegere și afinitate sufletească. Și atunci întrebăm noi, n-ar fi cazul să renunțați definitiv la un asemenea îngrat rol? Credem că da. Iar pentru a vă convinge de riscurile la cari sunteți expuși, e bine ca din timp în timp, să vă mai reamintiți și de vechiul adagiu al școlii socratice. „Cunoaște-te pe tine însu-ți“. Bănuim că memoria d-estră, îl mai păstrează încă.

Domnului Virgil Popa, Recea.

Ne surprinde cele relatate de d-estră. Foaia noastră s'a trimis la fiecare coleg din județ și oraș. Așa că noi, cât și d-estră, nu putem fi vinovați cu nimic de neprimirea foii. Interesați-vă dacă nu cumva vinovatul e factorul poștal.

C. P.

Încercați proza, poate reușiți mai bine. Versul este puțin cam pretențios de mânuit.

După definiția unui clasic, versul e 99 la sută transpirație și numai 1 la sută inspirație. Deci renunțați la o așa muncă titanică și îmbrățișați proza, unde posibilitățile de succes sunt mai sigure.

Exercitați-vă deci, în direcțiunea indicată de noi.

Regretăm că din cauza neprimirii la timp a abonamentelor încasate din județ, de unii d-ni delegați, a trebuit să întârziem puțin cu scoaterea No. 3 din foaia noastră. Rugăm deci, pe toți d-nii colegi delegați, să ne trimită de urgență, fie prin poștă, fie pe altă cale sumele încasate, căci numai așa vom putea face ca foaia noastră să apară fără întârziere.

P. T.

Dela apariția primului număr a „Glasului Învățătorului”, se relevase că această foaie pe lângă preocupările strict didactice, se va mai pune și în slujba oricărei probleme cu caracter revendicativ a corpului didactic primar. În rândurile de mai jos mă voi ocupa de o chestiune care trebuie pusă la punct.

1) Conform art. 127 din Regulamentul pentru aplicarea legii învățământului primar al Statului, fiecare școală rurală trebuie să dispună de cel puțin 4 ha. teren de cultură în țarină. Din acest teren o întindere de 3 ha. va servi câmp de experiență, iar restul de pământ se arendează cu $\frac{1}{2}$ din prețul curent învățătorilor școlii—acei care cer—conform art. 128 din sus citatul regulament.

A intrat în tradiție ca și la cele 3 ha. care servesc ca teren de experiență să plătim impozitul agricol, implicit adiționale și drumuri. A plăti impozit la aceste 3 hectare este o ilegalitate, care trebuie să înceteze de urgență.

Articolul 12 paragraful 8. din legea contribuțiilor directe spune categoric, că terenurile care servesc pentru câmp de experiență să fie scutite de acest impozit. Dacă legea este în vigoare de ce noi să plătim acest impozit? Cred că a sosit timpul să urmăm legea în litera și spiritul ei.

Nu înțelegem să dăm statului mai mult decât prevede legea!

Rugăm pe d-l Subrevizor școlar și pe d-l Președinte al Asociației Învățătorilor din județ, să ia contact cu d-l Administrator financiar, pentru a se elucida și lua măsurile necesare, ca cele 3 hectare câmp de experiență să nu mai fie impuse.

C. V. P.

Tipografia Alexandru C. Onceanu din Vaslui, strada I. C. Brăfianu, (vis-a-vis de Palatul Administrativ), execută prompt, cu acuratețe și prețuri convenabile orice lucrări tipografice.

Librăria asortată cu tot felul de furnituri de cancelarie, registre și imprimări pentru comitetele școlare, parohii, și primăriile comunelor rurale.

Cărți literare cu reducere, ziare și reviste, etc. etc.

Informațiuni

Vrednicii noștri corespondenți, d-nii D. Sevastru și C. Stejar învățători, ne trimit frumoase dări de seamă despre activitatea cercurilor culturale, Parpanița și Războeni, pe cari regretăm, că din lipsă de spațiu nu le putem da publicității.

Mulți intelectuali nu erau până acum edificați cu ce fel de literă să scrie numele lunilor și a zilelor săptămânii; alții le scriau cu literă mare, alții cu literă mică.

Academia română a votat în ședința din 25 Mai 1932 regulile ortografice, hotărând totodată că lunile se vor scrie cu literă mare, iar zilele săptămânii cu literă mică. Deasemenea substantivele etnice: Român, Rus, Francez, etc. (greșit se scrie de mulți român, rus, francez, etc.). Punctele cardinale se scriu tot cu literă mare.

C. V. P.

Aducem pe această cale viile noastre mulțumiri tuturor colegilor și delegaților de centru, pentru bunavoința și interesul ce ne-au dat în achitarea și încasarea abonamentelor foii noastre, combustibil fără care nu se poate concepe astăzi, existența unui organ de publicitate profesională. Nădăjduim că și restul de colegi cari din anumite cauze, credem că serioase, n'au putut plăti până astăzi modestul abonament cu care să-se asigure existența foii, măcar un an de zile, vor căuta ca din salariul depe luna Iunie a. c., să verse delegatului costul foii, atât cât poate (deocamdată ne-am mulțumi și cu jumătate) pentru a nu mai fi expuși să cerșim creditul tipografiei, care s'a arătat până acum așa de binevoitoare cu noi. Este și o chestiune de prestigiu, de demnitate, „a Asociației”, a noastră, a tuturor, ca inițiativa luată cu atâtea grele sacrificii, să nu moară așa de timpuriu. Dacă într'adevăr suntem convinși că o atare publicație ne este absolut indispensabilă, ca o datorie de elementară morală, sunteți rugați a face abstracție de orice și să ne punem cu toții în slujba acestei cauze, căci numai prin ea și cu ea, vom reuși să creiem un curent de opinie publică, în virtutea căruia să spulberăm toate prejudecățile nedrepte și nemiloase ce circulă astăzi la adresa noastră. Invităm deci, la această energică demonstrație pe toți cei cari se îngrijesc astăzi și de demnitatea corpului din care facem parte—căci numai în felul acesta vom putea capta întreaga atențiune publică, de care suntem în prezent așa de puțin onorați.